

Tajemství 5. A

Toho dne jsem přišla do školy až na druhou hodinu a co jsem viděla, tak tomu by nikdo nevěřil. Bum ! Prásk ! Hrozný zmatek, všichni se překřikují, hádají a obviňují, prostě děsnej chaos. A já do toho vpadnu jako čerstvě příchozí, co nemá o ničem ani páru. Největší problém asi byl, že nikdo nikomu nevěřil ani slovo.

Snažím se od spolužáků zjistit, co se stalo, chvíli je pozoruji a pak mi to došlo. Nikdo, ale fakt nikdo neměl svačinu ! Jako by jim někdo vybral batohy a šáhnul jen po jídle. Přemýšlím, co se tu asi přihodilo a pak mě napadlo, že si zahraju na detektiva. Vytáhla jsem z tašky notýsek a začala pátrat. Nejdříve jsem vyslechla své spolužáky, ale od nich jsem se nic nového nedozvěděla. Budu to muset vzít do vlastních rukou. Jenomže ! Právě přichází do třídy naše učitelka a všechno mi zkazila. A to ještě nebylo všechno. Místo normální hodiny přírodovědy máme nějakou přednášku o mimozemských civilizacích a paranormálních jevech. Na začátku mě to vůbec nezajímalo, ale počkat. Slyším, jak říká něco neuvěřitelného. Prý přesně v tento den akorát že před dvaceti lety se stalo něco podobného. Tenkrát ale nikdo nic nezjistil.

Asi tušíte, že jsem byla rozhodnutá být prvním člověkem, který odhalí mimozemšťany, nebo aspoň vypátrá, co ten zmatek způsobilo. Když skončila hodina, tak z nějakého neznámého důvodu nám třídní oznámila, že se dnes nevaří, a proto se zbytek dnešní výuky ruší.

Hned jak jsem dorazila domů, vrhám se k počítači a snažím se zjistit co nejvíc o tom, co se u nás vlastně před dvaceti lety stalo. Prý se jednalo o 5.A, tam jsme dneska i my a ještě k tomu, že tu třídu měla naše třídní učitelka. Tak proto o tom věděla skoro všechno

Jenomže v tu chvíli ke mně do pokoje vtrhnul můj mladší bráška a jak je jeho dobrým zvykem, hned chtěl vědět, co dělám. Tak mu to říkám a on hned žadoní : „Já chci pátrat s tebou.“ To víte, že jsem chvíli váhala, ale nakonec jsem souhlasila. Bude z nás skvělý tým. Vyložila jsem mu svůj plán. „Tak a teď honem, čeká nás práce,“ popoháním ho ze dveří.

Došli jsme k domu naší třídní a zazvonili. Po chvíli nám paní učitelka otevřela a pozvala nás dovnitř. Posadila nás v obýváku a tam už měla nachystané dva talířky a bábovku. Jako by nás očekávala...

Chvíli jen tak sedíme a pak se nás zeptala, co potřebujeme. Já jí na to pohotově odpověděla, což znamená, že jsem na ni všechno vychrlila. Pár minut mlčela, ale pak začala vyprávět. Prý to má být v cyklech, podle všeho se s tím za svůj život již setkala potřetí. Poprvé, když byla jako já v páté třídě, pak po dvaceti letech už jako učitelka naší školy a po třetí dnes. Vyprávěla nám o svém dětství, bylo hodně podobné tomu, co jsem prožila já.

Nakonec mi povídá : „Jako poslední ti musím říct jednu zásadní věc. Dobře mě poslouchej... Každá učitelka, když se to v její třídě stane, tak se s nimi setká.“ Následovala trapná chvíle ticha a na poslední chvíli ještě řekla: „Tak už asi víš, jaké jednou budeš chtít mít povolání.“

Víc už jsme se nedozvěděli, ale já přesně věděla, co za dvacet let budu dělat a k tomu i to, co se nejspíš stane.

Nikola Rambousková 5.A

Nikol Rambousková